

Marija Gračaković

TEA MATEJČIĆ JERIĆ, "ŽIVOT",

u izdanju Ustanove u kulturi "Dr. Ivan Kostrenčić" Crikvenica
i "Adamić" d.o.o., Rijeka, 2005.

Dok život nekud žuri

Široka je lepeza interesa Crikveničanke Timoteje Matejčić-Jerić, a u domenu stiha "ušuljala se" tiho, neočekivano i u njoj ustraje. Stvara s lakoćom, spontano, mnogo, ali je, unatoč tome šest godina prošlo od objavljivanja njezinog prvenca, zbirke pjesama **"Govor od zlata"**. Sada ona, kao iz dobro utvrđenog zamka, izlazi na čistinu naših prosudbi podarujući nam novu zbirku dojmljivih titraja duše.

U njezinoj novoj knjizi naslovljenoj **"Život"**, pisanoj crikveničkim čakavskim idiomom, poezija se temelji na evociranju životnih situacija, upućenosti na efektnost poruka. I dok život nekud žuri, ljudi odlaze i dolaze, divni predmeti gube čaroliju trajanja, autorica nam stihom svjedoči da je ona tu, odgovara na naše dodire i traženja, ne svačijim očima zamjetljivom, blagom prisutnošću.

Vezana uz Teinu zavičajnu Crikvenicu, locirana, ne samo jezikom, već sadržajem i duhom, a naročito posebnim odnosom prema ljudima i stvarima, ova poezija osvaja čitatelja. Autorica se poistovjećuje s krajem, ljudima i stvarima, i govoreći o njima, ona na specifičan način govori o sebi.

Naoko deskriptivna, ova je poezija osmišljena intenzitetom unutarnjeg doživljaja, komunikativna je i ostvaruje poseban lirski senzibilitet širokog raspona. Sve je u njoj nekako jednostavno, a skladno i poetski ostvareno. Tu je fiksirani prostor u kojem sve trpi uznemireno životom, njegovim postajama na kojima su jasno o bilježeni: začće ljudskog bića, rođenje, vjenčanje, starost i neminovna patnja koju ona donosi... Prostor je omeđen primorskim pejzažem u kojem autorica bilježi slike, čini se onako usput, da ne bi i u njoj zastarjele ili se izgubile.

Ona upućuje na nužnost topline ljudskih susreta, razgovara:

*Aš ako
znikeren
besedu ne pasan
kade san?*

Jezični elementi iz kojih se sastoji ova poezija, izvorni su, a svoju poetsku funkciju vrše precizno, zvučno:

diši
zrak
zemljun
razgrnjenun

Oni su potvrda autoričine umještosti da na jednostavan i jasan način ovjekovječi svoju osobnu lirsku verziju uspomenskih doživljaja, odličnih zapažanja i dubokih promišljanja životnih istina.

”Pola života prođe dok doznamo što je život, ali on svakako nije pjesma”, uči nas narodna poslovice, a Tea je baš takvog kakav je, bez mnogo radosnih trenutaka, pretočila u poeziju, u zvonki čakavski stih, koristeći često baš one riječi crikveničkog čakavskog govora koje jedna po jedna nestaju, umiru sa svojim govornicima, podajući im novi život. Ona se ovom knjigom odužila svojoj duši i srcu, a nama podarila blagost, toplinu, ljubav prema ljudima, zavičaju, čakavskoj riječi i - životu.